

Erfenis van leugens

Erfenis van leugens

Fienne Karsten

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij op papier, in fotokopie, mechanisch, elektronisch of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Auteur: Fienne Karsten

Coverontwerp: Edith Smets

ISBN 9789465125923

© Vandervorst-Vandergeeten alias Fienne Karsten

www.fiennekarsten.be

Uitgeverij Brave New Books

“Genoeg hebben is geluk, meer dan genoeg hebben brengt ongeluk. Dat geldt voor alle dingen, vooral echter voor geld.”

(Lao Tse, Chinees filosoof, +/- 60 voor chr.)

DANK JE WEL

Gisèle Smets voor het proeflezen en beoordelen van de eerste ruwe versie en schrijftips.

Edith Smets voor het prachtig ontwerp van de boekcover.

Pascal Boswell voor je steun bij deze eerste schrijfervaring en researchwerk.

Alpha 22 voor technisch advies over politiewerk.

Onze grootste dank gaat naar jou, aan de persoon die ons boek leest. Want een boek is geen echt boek zonder een toegewijd lezer.

De omslag van dit boek werd ontworpen door Edith Smets. Edith beheerst zowel schilder- als beeldhouwkunst gebaseerd op bewegingen. Meer info over deze getalenteerde kunstenares kan je vinden op <https://edithsmets.blogspot.com>

Personen

Frederico Cardoso: de corrupte en malafide aannemer en bouwpromotor

Bella Martins: de echtgenote van Frederico Cardoso, juriste

Tiago: zoon van Frederico en Bella

Pedro Nunes: jeugdvriend van Frederico, minnaar van Bella en associé van Frederico

David Janssen: hoofd van de kliniek MSEC

Ali: bouwvakker bij Nuncar Concept

Filipe en Matilda Moradinio: burens van Frederico

Ivan en Tania: ontevreden klanten van Frederico

Antonio Gomez: politiecommissaris van Setúbal

Marco Pinto: hoofdinspecteur van politie in Setúbal

Sofia Santos: inspecteur van politie in Setúbal

Laura Rivero: inspecteur die het team van Gomez komt aanvullen

Vasco Sousa: inspecteur die het team van Gomez komt aanvullen

Anna Maria Perez: lijkschouwer en patholoog

Rafael Alves: hoofd technisch lab

Jésu: wandelaar die het lijk ontdekt

Raquel Costa: mama van Jésus

Marta: vriendin van Raquel

Balou en Sam: de twee honden van Jésus

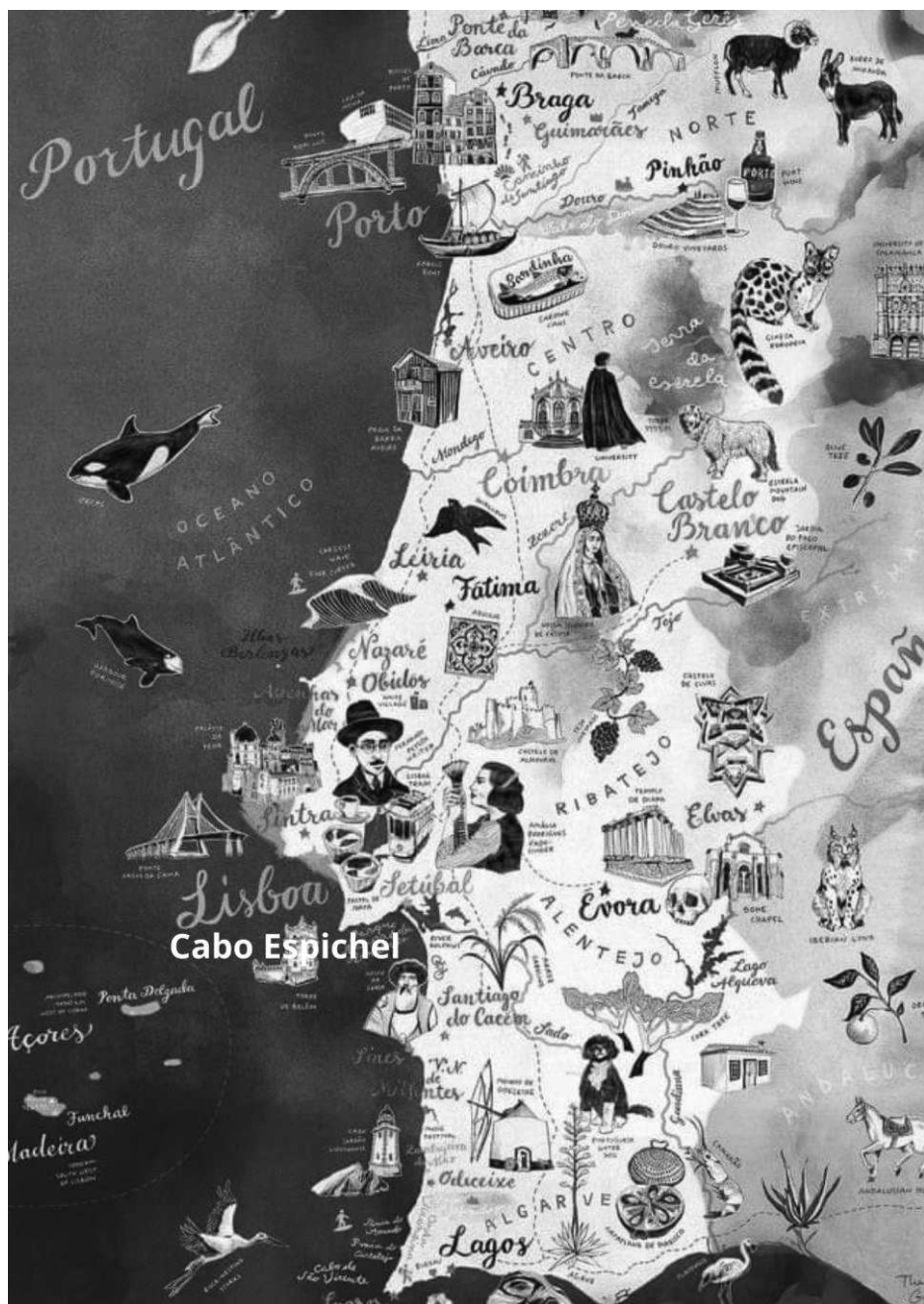
Juan: de buurman

Jürgen Korckstein: ontevreden bouwheer

João: cafébaas

Carlos: boekhouder

MSEC: MedSpa Estética & Cirurgia

Jésu

Op een stille zondagmorgen, terwijl de opkomende zon haar eerste stralen als voorzichtige penseelstreken op het canvas van de dag zet, slenter ik door de stille straten van Sesimbra als een onopvallende bewonderaar van deze residentiële enclave. Samen met mijn trouwe vrienden Sam, de Jack Russel en Balou, de Chow Chow, genieten we van de rust op dit moment.

In deze weelderige woonwijk lijken ze als boodschappers van eenvoud en loyaliteit naast me te lopen. De straten, nu nog gehuld in een sluier van vroege ochtendmist, ademen rust en welstand uit. De elegantie van de architectuur weerspiegelt zich in statige villa's, verscholen achter groene hagen en witte muren, omgeven door bloeiende tuinen. Zelfs de stenen lijken hier een verhaal te vertellen, ingefluisterd door de geschiedenis.

Onder de zonnestralen die langzaam de nevel verdrijven en terwijl de dag zich ontvouwt, wordt Sesimbra wakker.

Een zondagse sereniteit hangt in de lucht, alsof de wereld even stilstaat om de schoonheid van het moment vast te leggen.

Elke dag zijn mijn wandelingen een soort ritueel; een manier om verbonden te zijn met de essentie van het leven. Dit brengt rust in mijn hoofd.

In deze rustige wijk, waar de natuur hand in hand gaat met de beschaving, omarmt ze de tijdloze schoonheid van deze omgeving.

Ik wandel door de Rua dos Sonhos. Deze straat kronkelt door het prachtige Portugese landschap geflankeerd door de statigheid van de oude kurkeiken en kleurrijke bloemenperken.

Deze kurkeiken zijn het symbool van Portugal en vormen een levend eerbetoon aan de tijdloze gratie van de natuur. Terwijl hun takken zachtjes wiegen op de deining van de zeebries, lijkt het alsof ze verhalen fluisteren uit lang vervlogen tijden.

Een opeenvolging van kleuren en geuren stroomt uit de zorgvuldig aangelegde bloemperken. Hier, in deze straat, is het contrast scherp met de plek waar mijn moeder Raquel en ik wonen, een nederig arbeidershuisje in een somber steegje, waar daglicht nauwelijks doordringt.

Ik ben helemaal niet opgegroeid in een weelderige omgeving. Zeg maar eerder grootgebracht in moeilijke omstandigheden.

Mijn vader is een vaag en mysterieus figuur waarover mijn moeder nooit iets wilde vertellen. Ik werd door haar alleen opgevoed en ze worstelde altijd om de eindjes aan elkaar te knopen.

Vrienden heb ik niet, enkel Sam en Balou zijn mijn trouwe metgezellen.

Als jonge kerel werd ik het slachtoffer van een verkeersongeval, en dit heeft mijn wereld voorgoed veranderd. De blijvende hersenschade heeft mijn leven

teruggebracht tot een eenvoudig en ongecompliceerd bestaan, wat een enorme uitdaging vormt. Mijn schoolopleiding was beperkt tot het strikt noodzakelijke, waardoor het vinden van een stabiele baan buiten mijn bereik ligt. Ik tracht wat extra geld te verdienen door als goedkope arbeidskracht allerlei klusjes op me te nemen, om zo mijn moeder financieel bij te staan.

Mijn dagelijkse wandelingen met Sam en Balou zijn mijn enige ontspanning. De korte intermezzo's met de bewoners op mijn ronde zijn mijn lang leven. Meestal gaat het gesprek over voetbal. Cristiano Ronaldo is mijn onbetwiste voetbalheld. Ik zal geen enkele wedstrijd missen waarin hij meespeelt.

In de Rua dos Sonhos torent één huis majestueus boven alles uit: Villa da Vista. Deze architecturale parel, genesteld tussen het smaragdgroen van de Serra da Arrábida en het glinsterende blauw van de Atlantische Oceaan, is de belichaming van luxe, verfijning en stijl. De straatnaam past hier perfect; de straat der dromen, waar ik alleen maar van kan dromen.

Deze quinta omhelst niet alleen de weelderige natuur om zich heen, maar omarmt ook de moderniteit in al haar facetten. Hier vind je het hoogste niveau van comfort en verfijning.

Terwijl ik mijn dagelijkse ronde maak, droom ik weg. Ik waan me in een aflevering van “Flor Sem Tempo”, de razend populaire telenovelle.

Het gigantische smeedijzeren hek dat het domein van de buitenwereld afsluit, staat open. Dat is uitzonderlijk. Meestal zijn de huizen hier afgesloten, stevig beveiligde burchten. Ik heb in de straat geen auto zien in- of uitrijden en toch staat hier de poort open.

Mijn nieuwsgierigheid wint het van de angst. Ondanks de beveiligingscamera's word ik aangetrokken door deze gapende opening. Het lijkt wel een uitnodiging om in deze fantasiewereld binnen te stappen. Met een bonzend hart sluip ik de imposante oprijlaan op. De drang om een glimp op te vangen van deze mysterieuze wereld doet me mijn angst vergeten.

Wonderland lijkt tot leven te komen. Samen met Sam en Balou val ik van de ene verbazing in de andere. Overal waar ik kijk ontvouwen zich pareltjes. Prachtige gazonperken, zorgvuldig aangelegde terrassen, sierlijke fonteinen, knusse prieeltjes, verborgen hoekjes om in te vertoeven en zelfs een levensgroot schaakbord, vervaardigd uit wit en zwart marmer.

Ik word meegevoerd door de betovering van deze plek en stap voor stap zet ik mijn ontdekkingstocht verder. Het impressionant zwembad trekt mijn aandacht. Het is prachtig betegeld met mozaïksteentjes en zo ingeplant dat je vanuit het zwembad een adembenemend uitzicht hebt op de omliggende privéwijnngaarden met op de achtergrond de imposante schaduwen van de Serra da Arrábida.

Mijn verbeelding maakt mij deelgenoot van dit fraai schouwspel. Mijn verbazing neemt meer en meer toe bij alles wat ik met mijn ogen mag aanschouwen. Ik had geen

vermoeden van wat er achter deze witte buitenmuren verborgen ligt.

Plots reageert Balou op iets dat ik nog niet in mijn vizier heb. Hij rukt zich los en loopt verder, aangetrokken door iets onbekends.

Mijn stem klinkt paniekerig wanneer ik op Balou roep. “Balou! Kom hier! STOP, Balou, Balou”. Balou is onverstoorbaar en rent verder naar voor hem iets onweerstaanbaars.

Ik heb geen andere keuze dan hem te volgen.

Raquel

30 juni 2004

Het was een super zwoele avond. Ik keek er lang naar uit, naar het eindejaarsbal van de laatstejaars studenten van het Instituto Técnico in Lissabon. Een vriendin die er afstudeerde had me gevraagd haar te vergezellen naar dit jaarlijks groots evenement van de unief. Ik droomde ervan, om net als in de Hollywoodfilms, een modieuze avondjurk te dragen met fijne pumps, net als Assepoester. Voor één avond geen strakke jeans met topje en sneakers.

Het is niet met een pompoenkoets dat we naar het bal gaan, maar de vader van mijn vriendin zal ons naar het feest brengen en ons weer komen ophalen na afloop.

Wat een spannende dag en een mooie avond zal het worden!

Zou ik op dit bal mijn prins ontmoeten? Hier mag ik mijn kansen niet laten liggen.

Mijn voorbereidingen namen dan ook een hele dag in beslag. Eerst de kapper, het kiezen van de gepaste avondjurk, een beetje sexy maar net niet overdreven, bijpassende schoenen, het nieuwe parfum van Armani en make-up doosje beschouwde ik als een waardevolle investering op lange termijn.

Het aftellen was begonnen..... nog 3 uren, nog 2 uren, nog 1 uur te gaan net als een puber die naar haar eerste afspraakje uitkijkt, en ja, klokslag 20 uur stonden Marta en haar vader aan de deur.

De eerste muzieknoden kwamen ons al tegemoet terwijl we op de parking uit de wagen stapten.

Spoedig vergat ik de wijze raad die mijn moeder me kort voor vertrek had gegeven. “Blijf bij Marta, rook niet, drink niet te veel alcohol, accepteer geen drankjes van vreemden, vermijd gevaarlijke cocktails, en bovenal, ga niet met vreemden mee”.

Mijn ogen werden groot bij het binnenkomen van de zaal. Dit is de toekomstige beau-monde van Lissabon. Nu waren de jonge vrouwen nog netjes aan het dansen, of stonden al giechelend in groepjes aan de rand van de dansvloer. De jonge heren strak in het pak, stonden er wat stijf en onwennig bij in de buurt van de bar.

Dit leek veelbelovend. De muziek klonk steeds luider, de alcohol vloeide rijkelijk, het feest werd steeds decadenter.

Er werd gelachen, gedanst, en uitbundig geflirt.

Ik kreeg het benauwd. Ik moest er even uit, de temperatuur in de zaal was nog erger dan de middaghitte. Marta was duidelijk in haar sas. Het flirten met een knappe klasgenoot leek haar vleugels te geven. Op zoek naar wat frisse lucht ging ik naar buiten.

Ik wandelde wat verder, langs een parkje. Wat een nacht, wat een beleving. Dit had ik niet verwacht. Ik was blij met de kans om hierbij aanwezig te mogen zijn.

Het teveel aan alcohol had mijn grijze massa behoorlijk aangetast. Ik hoopte door de frisse lucht mijn hersencellen weer op hun plaats te krijgen.

De raad van mijn moeder had ik schromelijk naast me neergelegd. Verdorie wat was een perfect gemaakte Mojito toch heerlijk, dat smaakte naar meer. Gelukkig zaten er nog wat mentholsnoepjes in mijn tasje, zo kon ik de eerste tekenen van overvloedig alcoholgebruik wat maskeren als ik naar huis vertrok. Maar dat was ik nu nog niet van plan.

Ik had de impact van de cocktails op mijn brein toch wat onderschat; het voelde alsof mijn hersencellen in een droogtrommel werden rondgedraaid.

Ik voelde me duizelig en liet me even neerzakken op een bankje in het park achter de feestzaal. Ik droomde weg onder de gitzwarte hemel, bezaaid met fonkelende sterren, waar alleen de maan mijn stille getuige was.

Mijn ogen vielen dicht, de duizeligheid maakte zich helemaal meester over mij.

Hoe lang ik hier heb gelegen, kan ik me niet bedenken, maar plots voelde ik een hand die zachtjes onder mijn jurk gleed en de weg zocht naar mijn slipje. Met een schok was ik nuchter en helemaal terug mezelf. Maar ik kon me niet bewegen. Een zwaargewicht belemmerde mij om op te springen en weg te rennen. Ik was in paniek. Ik werd zowaar verkracht.

Ik rook de geur van zweet en alcohol. Terwijl hij me nam, hield een andere kerel mijn handen vast en stond er grijnzend op toe te kijken hoe ik diep vernederd werd door één van de laatstejaars studenten.

Gillen kon ik niet, zijn hand lag op mijn mond. Het gebeurde allemaal zo vlug.

Geschokt en verweesd bleef ik achter. Als een hoopje lag ik op een bank in het park. Ik barste in tranen uit. Nu merkte ik dat ik bloedde en voelde een hevige pijn.

Ik stuurde een berichtje naar Marta dat ik me niet lekker voelde en met Uber naar huis ging. Ik wenste haar nog een fijne avond en op dat moment beseftte ik dat ik mijn onschuld aan een stel dronken klootzakken was kwijtgeraakt.

Bij thuiskomst was mijn moeder gelukkig al gaan slapen. Dan hoefde ik tenminste geen uitleg te geven over het gebeurde. Ik voelde me ellendig en schaamde me dood. Ik wou liever hier niets over zeggen en stapte onder de douche. Meer dan een uur bleef ik onder het warme water staan. Ik wou de viezigheid wegwassen en kotste mijn hele maaginhoud uit. Ik walgde van mezelf. Wenend viel ik in slaap, bang voor wat nog komen zou.

Balou

Is Balou de villa binnen gelopen uit wraak? Herinnert hij zich nog die kolerieke man die mij niet zo lang geleden stevig had aangepakt op de stoep voor zijn domein? Rua dos Sonhos staat niet altijd bekend als een vriendelijke plek voor onbekende en ongewenste voorbijgangers.

Frederico Cardoso had ogenschijnlijk wat issues met het feit dat mijn honden af en toe hun stempel achterlieten langs zijn ommuurde tuin. Op een onbewaakt moment sprong hij als een duivel uit een doosje tevoorschijn om mij en mijn metgezellen aan te pakken. Hij bedreigde ons en voor ik het besepte had hij me bij mijn kraag gevat en bengelde ik als een lappenpop in de lucht en schudde hij me heftig door elkaar terwijl hij wild om zich heen schopte naar de honden. Daarmee liet hij duidelijk weten dat een wandelingetje rond zijn landgoed niet bepaald in dank wordt afgenomen. Wat hadden we toch in godsnaam fout gedaan? Een incidentje relativeren leek voor die man geen optie.

De andere burens in deze straat leken ons dagelijkse wandelingetje wel te waarderen, en ik maakte vaak een praatje met hen. Villa da Vista bleef voor mij een mysterieuze plek.

Ik was danig uit mijn lood geslagen en zette het op een lopen na deze aanvaring.

Hijgend en in shock kwam ik thuis en vertelde mijn moeder het hele voorval.

Dit hele tafereel zorgde voor een emotionele bliksem bij haar. Schijnbaar raakte dit voorval haar dieper dan ik ooit had kunnen vermoeden. In mijn ogen was mijn moeder een moedige en kordate vrouw. Ik begreep haar reactie niet.

Frederico Cardoso

De volgende dag maken wij met zijn drieën opnieuw ons wandelingetje. Ik wou meer weten over die Frederico en ging als een volleerde Sherlock Holmes op pad om onderzoek te doen naar Cardoso, de burens praten graag en veel.

Zo kom ik onder andere te weten dat Frederico Cardoso, de erfgenaam is van een welgestelde familie van architecten, wiens familiefortuin uitgebreid werd door het verkavelen van ongerepte kustgebieden in de regio van Sesimbra en Setúbal.

Hij is een burgerlijk ingenieur die zijn opleiding aan de Universiteit van Lissabon heeft genoten, maar zijn ware roeping ligt niet in het bouwen van betrouwbare constructies, maar eerder in het opzetten van sluwe, financiële systemen.

Frederico zou bekend staan om zijn scherpe zakelijke geest en meedogenloze aard. Hij heeft een talent om buiten de wet te opereren en kan zonder gewetensbezwaren oplichting en bedrog toepassen om zijn doelen te bereiken. Zijn duistere karaktertrekken zijn vaak verborgen achter een glimlach van welgemanierdheid, maar wie goed kijkt, kan de koude berekening in zijn ogen lezen. Hij gaat tewerk als een tijger die de repen vlees van zijn tegenstanders van hun lijf scheurt.

Hij heeft een netwerk van contacten opgebouwd in de onderwereld van vastgoedontwikkeling en investeringen in en rond Lissabon.

Zijn vermogen om buitenlandse investeerders voor zijn projecten aan te trekken, is zowel bewonderenswaardig als gevreesd. Zo is hij voor de ene een held en voor de andere een gemene oplichter.

Geld is voor hem belangrijker dan morele integriteit.

Een van de burens wist me te vertellen dat hij geniet van zijn rol als patriarch van de familie Cardoso, maar zijn relatie met zijn vrouw Bella zou meer een zakelijke overeenkomst zijn dan een liefdevol huwelijk. Hij weet dat zijn echtgenote haar eigen geheimen heeft, en hij gebruikt die kennis dan ook graag als drukingsmiddel om haar aan zijn zijde te houden.

Ook zou hij de controle over zijn enige zoon Tiago verloren zijn. Het joch is ondertussen al een flinke puber met een rebelse houding.

De fijnste man uit de buurt is Juan, een oude man die steeds op zijn bankje zit aan de voordeur van zijn woning en niets liever doet dan met alle voorbijgangers een praatje te maken sinds zijn vrouw vorig jaar overleden is.

“Ah, Jésus, alles goed met jou jongen? Heb je misschien gisteren de voetbalmatch gezien op TV? Wat een schot van Cristiano Ronaldo.

“Ja ik heb het gezien. Ik vind het nog altijd spijtig dat hij nu voor Al-Nasr FC in Saoedi-Arabië heeft gekozen.”

Juan grinnikt en spreekt me daarop aan over het voorval van gisteren met Frederico Cardoso. “Jésu, wat was er aan de hand gisteren? Je was zo geschrokken, je liep lijkleek weg.”

“Frederico ken ik al van sinds hij klein is”, ging hij verder.

“Het was een eigzinnig mannetje maar met een lief snoetje. Hij wond iedereen rond zijn vinger en kreeg steeds zijn zin.

Opgroeiend in een welstellend architectengezin was het al snel duidelijk dat de appel niet ver van de boom valt. Ik herinner me dat zijn favoriete speelgoed bouw- en blokkendozen waren”, licht Juan verder toe. “Al op zesjarige leeftijd bouwde hij zijn eerste huizen hiermee. Jong geleerd is duidelijk oud gedaan. Aansluitend waagde hij zich aan het ontwerpen van buildings. Zijn volharding was opvallend. Steeds weer begon hij opnieuw wanneer iets niet naar zijn zin was en tot zijn constructie standhield. Hij moest en zou de zwaartekracht overwinnen. Sinds zijn vierde was hij al even gedreven aan de slag met een miniwerkbankje. Keer op keer begon hij opnieuw en wat hij in zijn hoofd had zou hij ook realiseren. Zijn ouders waren ontzettend trots op hun ijverige zoon en voor hen was het duidelijk dat de opvolging verzekerd was”.

Later werd hij de knappe en sportieve jongen waar elk meisje uit de regio voor viel. Hij kon best de nieuwe John Travolta genoemd worden, de ster op de dansvloer bij elke fuif; voegde Juan er nog sappig aan toe.

Ik wou veel weten over deze man en zijn duistere kant maar nu was het toch wel heel veel informatie die Juan me heeft gegeven. Mijn brein voelde aan als een oververhitte computer en stond op ontploffen, ik kreeg er hoofdpijn van. Met deze berg gegevens keerde ik terug naar huis, waar ik nood had aan rust en enkele pijnstillers. Morgen ga ik terug en dan zal ik misschien beter deze Frederico kunnen inschatten.